

#8M: Jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacio- nalista

nº 166- febrer/març 2020 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Pàgines centrals #8M: Per una jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacionalista **pàg 12-13**

Política:

pàg 4-10

Primers passos IU-Podemos en Govern i ruptura d'Anticapitalistes.

Sánchez i Torra donant suport a la repressió xilena

Pressupostos ERC-JxC-Comuns: Trampes i retallades CUP-CC/PR: Si tampoc ara, quan?

Internacional:

pàg 19-24

Xina, coronavirus i dictadura; Iraq; Xile

Sindical i pensions

pàg 7, 10-11 i 16-18

Aturada la Llei Aragonès i internalització APCs

Balanç vaga general Euskal Herria

Mobilitzacions en el camp

Moviments: Sanitat: cau la racista inst.05/2019 **pàg 13-15**

Avortament i sanitat universal, ja!

Prou d'agressions LGBTIfòbiques!

Municipalisme: Vilafranca del P: pressupostos

pàg 18

Suplement: Resolució política y tareas de la XIII Conferencia de Lucha Internacionalista

LA NOSTRA CRÍTICA HA VIST I NO RECOMANA...

El escándalo (*Bombshell*), del director nord-americà Jay Roach

Basada en fets reals, explica la història dels múltiples assetjaments sexuals -23 víctimes conegudes- de l'executiu de televisió Roger Ailes que va arribar a ser el president i conseller delegat de Fox News, cadena defensora dels valors més conservadors, càrrec del qual va haver de renunciar el juliol de 2016.

Una bona història, unes actrius magnífiques, una denúncia necessària no només contra el culpable assetjador sinó contra el podrit sistema masculista que li permet denigrar les professionals que són dones: els companys homes, les esposes sumises, les companyes encobridores i el supercap Rupert Murdoch.

Però la narrativa és plana, no destaca per cap detall, és correcta, tradicional i no aconsegueix que sentim

empatia per cap de les periodistes, no ens emociona que decideixin fer passes endavant de denúncia (ens alegra, ho trobem evident, però voldríem sentir alguna cosa més forta) perquè tampoc se'ns transmet ni comunica la càrrega d'anys que por-

ten suportant el silenci i per tant la complicitat, i per tant el patiment.

Que és correcta i entretinguda per visualitzar a casa, però quan es fa l'esforç de desplaçar-se fins la sala de cinema i abonar el preu d'entrada vols ser recompensat amb una mica més d'art.

LA NOSTRA CRÍTICA NO HA VIST I RECOMANA...

Parasite (Parásitos), del director coreà Bong Joon-ho

Com que ha guanyat tots els premis possibles i se'n parla molt a tot arreu donem per suposat que ja coneixeu molts detalls sobre aquest film que diuen que sorprèn, inquieta i entreté a parts iguals.

Sabem que la història parla d'una família pobra que s'infiltra amb argúcies i enganys en la casa i la vida d'una família rica, i que les seues relacions tindran uns resultats imprevisibles.

Volem anar-la a veure perquè encara no sabem si és una crítica al capitalisme i les desigualtats socials, o un entreteniment per a explicar que la humanitat està podrida i ens estem enfonsant com a espècie.

Unes crítiques diuen que és una agressiva sàtira social amb tocs de comèdia negra, i unes altres que és una comèdia terrorífica.

Ens agrada que de la narrativa destaca que les cases són protagonistes, que els llocs sempre seccionen en dalt-baix, i que les escales són usades com a metàfora de la divisió social en classes: els espais parlen, i molt.

En una entrevista el director va afirmar que la nostra olor corporal també és un assumpte de classe social, i ens va arribar a l'ànima.

Hem d'anar al cine.

A rrenca el Govern PSOE-*Unidas Podemos*

Es multipliquen els problemes del govern espanyol: a la qüestió catalana, s'hi afegeixen ara el conflicte de camp, les pressions europees defensant la reforma laboral de Rajoy i noves retallades en les pensions; l'activació del Pacte de Toledo davant d'un moviment pensionista que n'exigeix la derogació ... I els equilibris que ha de tornar a fer per aprovar els pressupostos de l'estat, pedra angular de la política del govern.

La fortalesa relativa de govern és la debilitat de l'alternativa del tripartit de dretes. El PP ha tancat l'acord amb Ciutadans al País Basc contra el PP basc, cosa que ha portat a la dimissió del seu secretari general. I Ciutadans espera congrés al març per reflotar el vaixell, mentre li salta un nou escàndol per amagar que mantenia a sou a Betancor, membre de la Junta Electoral Central.

La participació de Podem al govern i les renúncies polítiques han accelerat la ruptura del corrent Anticapitalistes. Pablo Iglesias busca fer pinya en la seva política d'aferrar-se al govern i reforçar el seu lideratge, i convoca Vistalegre III pel 21 de març, ja sense oposició. El trencament d'Anticapitalistes és una nova oportunitat d'avançar en la configuració d'un front estatal per la doble ruptura contra la Monarquia i en defensa de el dret d'autodeterminació dels pobles, i contra el capitalisme per un pla d'urgència per als i les treballadores. La CUP-PR, en la qual participa Lluita Internacionalista, té una gran responsabilitat en impulsar la seva formació.

S'obre la taula de diàleg sobre Catalunya

El 26 de febrer es reunia la taula de diàleg. Una amplíssima representació per ambdues parts, potser perquè l'ampul·lositat dissimulés el buit del seu contingut i acords. Amb el missatge que el que compta és «seure» a parlar, que no s'han d'esperar solucions a curt termini ... dibuixen un escenari per guanyar temps. A el Govern de PSOE-IU-Podem ja li convé entrar en el dia de la marmota, perquè mentre segueixi la taula serà possible comptar amb el vot d'ERC per anar tirant endavant la legislatura. Ara són els pressupostos.

També per a JxC aquesta pantomima pot ser útil, després de la incomoditat inicial d'anar a remolc de l'acord PSOE-ERC. JxC ve amb enquestes en contra des de fa mesos a favor d'ERC, que guanyaria la presidència de la Generalitat. Però la política d'ERC conciliadora amb el govern central mentre no s'atura la repressió, li comença a passar factura. Torra es limita a insistir una i una altra vegada que defensa el dret d'autodeterminació, l'amnistia i la «fi de la repressió», tot i que no fa res ... i potser no tingui tanta pressa a convocar eleccions.

ERC fa d'aquesta negociació la seva oferta estrella. Sap que de la taula de diàleg no en sortirà el referèndum d'autodeterminació, és a dir, el mandat de l'1 i el 3 d'octubre. Tampoc la llibertat dels i les preses i la fi de la repressió. Només si l'actual desmobilització de el poble català es converteixi en derrota política, pot ser que aquest accepti resignat un compromís de reforma estatutària amb alguna millora de finançament, potser amb la reforma de el codi penal que alleugi les penes de presó, que és el màxim que pot sortir de la taula.

Però la realitat contrasta amb les gesticulacions de diàleg i distensió. La repressió no s'atura i són centenars els i les manifestants cridades a declarar pels talls de carreteres de setembre. I ara, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya processa els dirigents d'ERC Josep Maria Jové i Lluís Salvador per l'1 d'octubre. Els retira el passaport i imposa una fiança milionària. I Jové va formar part de la Taula de diàleg! Aquesta és la realitat que posa ERC contra les cordes. **No hi ha res a esperar de la taula de diàleg i és urgent reconstruir la mobilització contra la repressió de l'estat.**

Torra, que va donar per esgotada la legislatura, contradictòriament, vol deixar aprovats els pressupostos. Pressupostos que no trenquen

amb les polítiques de retallades i privatitzacions, però compten amb el suport dels Comuns. **És greu que Podem-Comuns es presti a ser la crosseja del govern agonitzant de la burgesia catalana.** Combatre els pressupostos des de les necessitats dels i les treballadors i els serveis públics és fonamental en la tasca d'aixecar una alternativa des de l'esquerra a ERC i JxC, també a Podem-Comuns.

29/02/2020

LI

EDITORIAL

Govern PSOE-UP

Primers passos d'IU-Podemos en el Govern i nova ruptura

Arrenca el Govern PSOE-IU-Podemos «amb republicans i comunistes!», afirma la dreta. I afegeix, «amb el suport, a més, dels separatistes». Pitjor que les set plagues! Però la realitat és molt diferent; el republicanisme de Podemos o d'IU és el d'aplaudir a Felip VI en l'inici de la legislatura perquè resulta que, segons Irene Montero, «forma part dels valors del republicanisme, de respecte a les institucions». I, per si això no cola, argumenta que cal fer-ho per «pujar el salari mínim interprofessional».

mesura regular amb un Reial Decret les comunicacions comercials de les activitats del joc, és a dir, tallar la propaganda de les cases d'aposta davant l'enorme creixement de la ludopatia, particularment entre els més joves. Ràpidament la patronal *JuegoESresponsable*, un lobby al qual pertanyen cases d'apostes com *William Hill*, *Betfair*, *Bwin* o *Bet365*, va emetre un missatge: «El sector del joc allarga la mà al nou Executiu i ofereix diàleg a l'hora de negociar mesures de regulació». De l'objectiu inicial, que era reduir els anuncis de les cases d'apostes als horaris de matinada, Garzón

absentisme justificat per malaltia. Si bé és cert que l'existència d'aquest article és realment greu, la seva eliminació no impedeix a l'empresa -davant la mateixa situació- tornar de nou als acomiadaments disciplinaris sense causa. En segon lloc, es vol recuperar la ultra activitat dels convenis i tornar a posar els convenis sectorials per sobre dels d'empresa. El gruix de la reforma laboral de l'any 2012 queda intacte i la dirigent d'IU ja fa seves les paraules de la seva predecessora en el càrrec, del PSOE, que afirmava que, en lloc de derogacions de la reforma, calia parlar de l'Estatut dels Treballadors del S. XXI. Per si de cas, la Comissió Europea ja ha instat el Govern a avaluar de manera «acurada» l'impacte potencial que tindria qualsevol modificació de la reforma laboral duta a terme el 2012 per l'Executiu de Rajoy, i a «preservar-ne» els aspectes més positius.

Per protegir la Corona, Gerardo Pisarello a la Mesa del Congrés va votar contra la compareixença del Rei que reclamava la CUP-PR, davant els escàndols desfermats per les comissions rebudes en la venda d'armes a l'Aràbia Saudita; potser amagar la corrupció de l'Estat i la Corona també sigui un valor del republicanisme d'IU-Podemos. El mateix podem dir del silenci davant la col·laboració espanyola amb les forces de repressió xilenes.

Encara que eclipsat per Podemos, cal no menystenir la importància de l'entrada d'IU amb el seu coordinador federal Alberto Garzón -del PCE- en el Govern. El nou ministre de Consum va prendre com a primera

retrocedeix i accedeix a que a partir de les 20:00 es pugui fer propaganda en el marc de les competicions esportives. És a dir, que les cases d'apostes mantindran la seva publicitat en els trams horaris on és més efectiva, quan nens/es i adults veuen els principals partits de futbol. Tot perquè les cases d'apostes no vegin reduïts els seus ingressos.

Per altra banda, comencen les modificacions -que no la derogació- de la reforma laboral, tal i com adverteix Yolanda Díaz, també d'IU i ministra de Treball, incomplint els compromisos anteriors. De moment, la reforma eliminarà l'article 52.D. de l'Estatut dels Treballadors, que autoritza a l'acomiadament per

El nou ministre de pensions (PSOE) fa bandera de l'increment del 0'9% que, sent superior en unes dècimes al 0'25% de Rajoy, deixa milions de pensions en la misèria. Les pensions tenen en el Pacte de Toledo una espasa de Dàmocles permanent. D'aquesta comissió sempre han sortit retallades i devaluacions del sistema de pensions, així com l'impuls als plans de pensions privats. La COESPE (Coordinadora Estatal per la Defensa del Sistema Públic de Pensions) ha denunciat permanentment el pacte, exigint la seva dissolució. L'últim acord del Pacte de Toledo no va tirar endavant pel vot en contra de PP i d'UP. Ara, amb UP al Govern veurem què passarà. D'antuvi aquesta setmana passada al Congrés dels Diputats, el Govern PSOE-UP va activar una primera reunió en la qual tots els grups parlamentaris van aconseguir ja un punt comú: negociar sobre l'esbarrany que va fracassar en l'últim moment la passada legislatura.

Anticapitalistas anuncia la seva ruptura amb Podemos

L'entrada d'UP al Govern després de la caiguda dels resultats no era producte de la seva fortalesa sinó de la seva feblesa, de l'intent d'aferrar-se a una taula de salvació davant un naufragi anunciat. Al seu torn, aquesta fugida cap endavant alimentava la ruptura de l'ala esquerra de Podemos, liderada per Anticapitalistas.

Efectivament, Anticapitalistas ja va treure el 13% dels vots a Vistalegre II, el febrer de 2017, i ja va avançar en un comunicat la ruptura amb Podemos i la seva no participació en l'assemblea de Vistalegre III, prevista per finals de març. Entre els arguments utilitzats per justificar el pas, hi havia els següents: que no participaran en «*la ratificació del Govern progressista-neoliberal*», i que «*la diferència entre el Podemos que es va fundar fa sis anys i l'actual, és que l'actual ja no impugna la classe política i l'elit econòmica, sinó que s'ha convertit en part de la primera sense tocar els beneficis de la segona*».

En la conferència que han convocat per al 28 de març veurem cap a on s'orienta el partit. Seria progressiu que fos cap a la conformació d'un acord estatal de forces, i caldria veure fins a quin punt l'acostament a Catalunya cap a la CUP-CC té voluntat de concretar-se. De moment, Teresa Rodríguez, la dirigent a Andalusia, anuncia que seguiran amb *Adelante Andalusia* com un partit independent de Podemos i com una força de caràcter andalusista.

Pablo Iglesias queda amb el control absolut del partit, després de la ruptura de l'ala dreta d'Errejón i ara de l'esquerra, Anticapitalistas. Per fi els arriba la tranquil·litat a un aparell que no pot amagar l'enfonsament del projecte polític que van construir ara fa sis anys.

Josep Lluís del Alcázar

El Govern Sánchez-Iglesias dona suport a la repressió a Xile. La Generalitat, també

Al desembre Piñera demanava la col·laboració de la policia espanyola i francesa per al suport i formació dels seus carrabiners. Aquesta sol·licitud es donava enmig de les acusacions documentades contra la policia xilena per la vulneració sistemàtica de drets humans des d'organismes internacionals com *Human Rights Watch* i *Amnistia Internacional*.

La resposta francesa immediata era desvincular-se de tota relació amb els carrabiners xilens. No era la igual la del Govern espanyol, que sortia públicament en suport del mandatari xilè.

El 12 de febrer la diputada Mireia Vehí de la CUP-PR, coalició en la qual està Lluita Internacionalista, presentava una pregunta al Govern per demanar explicacions.

Unides Podem: ahir deia blanc i avui diu negre

El 22 d'octubre Podemos exigia «*la fi de la militarització del país que està provocant una resposta de moltíssima violència contra la ciutadania i que torna a produir imatges que ens recorden a la dictadura d'Augusto Pinochet*». En el mateix comunicat advertia que «*esperem, en aquest sentit, que els interessos comercials i econòmics que les nostres elits comparteixen amb les elits xilenes no es tornin a posar per davant dels principis de democràcia i respecte dels drets humans que han de guiar la nostra política exterior*».

En el mateix sentit, el 23 d'octubre el responsable federal de Política Internacional d'Izquierda Unida, Francisco Pérez Esteban, exigia al Govern xilè que «*cessi definitivament la brutal repressió militar que el president neoliberal Sebastián Piñera ha desencadenat contra la ciutadania*», i denunciava «*el silenci que ha mantingut el Govern espanyol en funcions i la Unió Europea davant aquesta flagrant violació dels drets humans a Xile*».

Dies després, una «missió d'urgència» composta per eurodiputats de Podemos de visita a Xile, impulsada pel grup Izquierda Unitaria (GUE/NGL), va concloure que el país pateix «*paràmetres de repressió similars als exercits durant els tres últims anys de la dictadura de Pinochet*».

A principis de gener es formava el Govern Sánchez-Iglesias i el silenci de què acusaven al Govern s'ha contagiat. No només silenci, sinó complicitat i suport.

També la Generalitat de Catalunya

El 19 de febrer una notícia a la premsa anunciava que la Generalitat de Catalunya també enviava unitats de la policia autonòmica, de la qüestionada BRIMO, per col·laborar amb els *Pacos* xilens.

El cinisme del Govern català JxC-ERC no té límits. Aixeca una mà contra la repressió de l'Estat a Catalunya, en defensa dels presos polítics i contra les càrregues policials de l'1 d'octubre, mentre amb l'altra dona suport a la policia xilena que multiplica per deu les vulneracions de drets humans.

Aquest cop sí, els Comuns han demanat immediatament explicacions al Govern català en un text en el qual denunciaven correctament la repressió de Piñera. Curiós que no facin el mateix amb el Govern PSOE-UP de què formen part, però benvingudes siguin les contradiccions si permeten empènyer la lluita solidària dels pobles contra la repressió. També la CUP-CC, de la qual formem part, ha demanat explicacions.

És urgent una resposta immediata de totes les organitzacions al costat dels companys i companyes xilenes de *Chile Despertó* per denunciar el suport a la repressió i l'exigència del seu cessament per part dels governs central i autonòmic.

Catalunya. Els pressupostos d'ERC, JxC i Comuns:

Trampes i retallades

En Comú-Podem i ERC, amb JxCat a l'ombra, han arribat a un acord de pressupostos per a la Generalitat de Catalunya i els han anunciat com els de la fi de les retallades. No és difícil veure que això és fals i que aquests pressupostos mantenen la gran majoria de les retallades dels anteriors. I també és una evidència que la veritable raó del suport d'En Comú-Podem als pressupostos no és pas el seu caràcter social sinó el pacte a nivell estatal entre PSOE, Podemos i ERC que inclou la investidura de Sánchez i l'aprovació dels pressupostos de Colau a Barcelona, entre d'altres.

Després de la darrera crisi de Govern arran del suport d'ERC al govern del PSOE i de la resposta a la seva inhabilitació, Torra ha sortit a dir que anunciarà properament quan seran les eleccions a la Generalitat de Catalunya. Això sí, ho volen fer després de deixar aprovats els pressupostos per a l'any 2020, amb perles com ara que la despesa en sanitat no arriba ni als nivells de 2010... Després de l'acord amb En Comú-Podem, els pressupostos ja estan en tramitació parlamentària i podrien aprovar-se a finals del mes de març.

Els pressupostos anunciats estan absolutament inflats i gran part dels augments de despesa social que anuncien no són increments reals sinó que inclouen les despeses dels darrers tres anys de pressupostos prorrogats.

Així, en l'àmbit d'educació s'ha anunciat un increment de despesa de 818 milions d'euros. Però d'aquests, més de la meitat són despeses que s'han vingut produint des del 2017. Per exemple, parlen d'un augment de 5.250 docents. Però la realitat és que la majoria d'aquests (uns 3.500) es van incrementar al darrer moment dels

pressupostos 2017 amb les vagues a ensenyament i que l'augment real per al 2020 és de només 580 docents. La resta, responen als increments del 2018 i 2019 per atendre l'augment d'alumnat. El Departament d'educació ho ha dit clarament als sindicats: la prioritat dels pressupostos 2020 és «eixugar dèficit», és a dir, posar sobre el paper allò que ja s'han gastat.

anterior a les retallades, ni la reducció de ràtios per evitar tancaments de grups públics, ni el retorn del permís a les docents de més de 55 anys, etc. En definitiva, aquests pressupostos no reverteixen sinó que consoliden les retallades més greus que pateix l'escola pública.

La Llei d'Educació de Catalunya (LEC), que compleixen fill per randa

Les altres «grans millores» anunciades per a educació són la rebaixa del 30% de les taxes universitàries i el retorn al finançament de les llars d'infants amb 1500 euros que aniran als Ajuntament cada per plaça. És dona la circumstància que les taxes universitàries han pujat els darrers anys més del 65% i que el finançament a les llars d'infants anterior a les retallades era de 1800 euros per plaça i que 200 dels 1500 que ara s'anuncien són retorns fraccionats durant 10 anys que la Generalitat ha decidit fer als Ajuntaments després de diverses sentències judicials en contra. També el retorn de la paga de l'any 2013 als i les treballadores públiques està inclòs en aquest «gran augment» de la despesa del 2020, entre d'altres. Especialment simptomàtic en l'àmbit educatiu és que els pressupostos presentats no inclouen cap de les demandes sindicals unitàries: ni el retorn a l'horari

quan es tracta de la seva vessant privatitzadora, especifica que la despesa en educació a partir del 2017 ha de ser del 6% del PIB. En aquests pressupostos, educació no arribarà al 2,5% del PIB. A més, cal recordar que bona part d'aquests diners van a finançar escoles privades, religioses i elitistes que segreguen per sexe i discriminen a les dones.

L'anunci de l'increment de beques menjador (16,8 milions d'euros) també té lletra petita. La partida s'ha inclòs a dintre d'educació quan hauria d'estar a benestar i famílies. Però sobretot, perquè també són diners que van a parar a empreses privades quan amb la gestió directa dels menjadors es podrien estalviar.

Aquests pressupostos segueixen la línia dels anteriors d'aprimar el sector públic i finançar i enfortir el sector privat. Bona part de les despeses en personal, especialment

en sanitat i serveis socials, va a parar a capítol 2, és a dir a mans d'empreses privades que paguen sous de misèria a les treballadores per serveis bàsics i que, com no, es queden el seu suculent percentatge de benefici.

Pel que fa a la reforma fiscal, aquesta és absolutament insuficient i desaprofita la possibilitat d'augmentar ingressos per despesa social. En l'IRPF, per a les persones que guanyin entre 90.000 i 120.000 passaran a ser del 23,5%, només dos punts més que ara. I el més greu, el de les rendes més altes, es

manté el tipus al 25,5%. És a dir, la butxaca dels milionaris no es toca. Amb això, només arriba per augmentar l'exempció de les rendes més baixes i no pas per augmentar les entrades.

Lamentable el paper dels Comuns que van ser molt durs, i amb raó, quan la CUP-CC va donar suport als pressupostos del 2017 ja que ara s'han d'agafar a partides d'aquells pressupostos per justificar donar suport a aquests. Per molt que hagin exigint que Torra i el JxCat no surti a la foto de l'acord es tracta d'uns pressupostos que

tranquil·lament podria haver presentat CiU en el seu moment.

És urgent articular una resposta a aquests pressupostos en la qual podria jugar un paper important la Plataforma en defensa dels serveis públics (anterior Plataforma Aturem la Llei Aragonès). Si bé la seva tramitació no arriba en el moment amb més mobilitzacions, la caiguda de la Llei Aragonès, que justament anava de la mà d'aquests pressupostos, permet pensar que aturar-los és possible.

Pedro Mercadé

La Llei Aragonès, aturada. La lluita pels serveis públics, segueix.

Finalment no s'aprovarà la «Llei de contractes de serveis a les persones», més coneguda com a Llei Aragonès. ERC i JxCat s'han quedat sols i han perdut la votació per portar-la a debat i aprovació al ple del Parlament.

És important recordar que fa uns mesos, quan va constituir-se la «Plataforma Aturem la Llei Aragonès», només la CUP-CC hi estava en contra d'aquesta llei. Posteriorment, quan es va començar a donar a conèixer el salt en la privatització de serveis bàsics que podia suposar, també se'n va desmarcar En Comú-Podem, i fa només unes setmanes el PSC va mostrar dubtes sobre si hi seguiria donant suport. Al darrer moment, i ja després d'anunciar Torra que convocarà eleccions després d'aprovar pressupostos, Cs i PP hi han votat en contra, amb la qual cosa ha decaigut la tramitació de la llei per manca de suports.

No hi ha dubtes que el context polític general i l'anunci d'eleccions ha influït en el canvi de suports parlamentaris a la llei. Però segurament sense el treball de la Plataforma Aturem la Llei Aragonès aquesta s'hagués aprovat molt abans i per la porta del darrera, tal i com estaven d'acord en fer fa uns mesos tots els grups parlamentaris a excepció de la CUP-CC.

La Plataforma, que ha fet desenes de xerrades i diverses accions i mobilitzacions durant aquest temps, ha decidit ara reconstituir-se i passar a ser la «Plataforma en defensa dels serveis públics». Des de Lluita Internacionalista celebrem aquesta decisió i seguirem formant part i donant suport de manera activa a la lluita de la Plataforma contra qualsevol privatització i per la recuperació de tots els serveis públics, que han de ser de gestió directa i sota control de treballadores i usuàries.

Pedro Mercadé

APCs guanyen a l'Ajuntament de Barcelona: re-internalització!!!

Les treballadores i treballadors dels equips *A partir del carrer* (APCs), servei fins ara externalitzat de l'Ajuntament de Barcelona, han estat durant molts anys patint condicions laborals desiguals i precàries respecte el conjunt de treballadores de la funció pública municipal, producte de les polítiques privatitzadores dels diferents governs. Un servei municipal amb professionals imprescindibles pel treball amb infants, adolescents i joves en la prevenció, atenció i educació als carrers dels nostres barris.

Després de 3 anys de lluita continuada de les treballadores i treballadors organitzats en assemblea, amb el suport dels sindicats

a l'Ajuntament de Barcelona CGT, CCOO, UGT, CSC, podem celebrar l'aprovació, a la comissió de govern del passat 24 de febrer, de la seva internalització.

La lluita de les treballadores i treballadors ha guanyat: aquest es el camí per garantir, en plenes condicions, les millores laborals i professionals de les companyes i companys internalitzats. Així mateix, també és el camí per aconseguir la internalització del conjunt de serveis externalitzats de Serveis Socials als serveis de l'Administració municipal, la Generalitat, les diputacions ...

Per totes, per tots, la lluita continua

Marga Olalla

Document presentat pel debat en la CUP-CC per LI

CUP-CC/PR: Si tampoc ara, quan?

La crisi de l'independentisme és una evidència que ningú no pot negar. Després de dos dies esperpèntics, la retirada de l'escó a Torra i declaracions dels i de les preses a la comissió del 155, el president anunciava que s'ha trencat la confiança dins el Govern i que cal anar a noves eleccions, però que abans deixaran aprovats els pressupostos. Quin contrasentit –un més- afirmar que es poden votar els pressupostos, és a dir, el finançament de la política d'un govern que no està en condicions de governar!

votacions no serien impugnades, en particular els pressupostos (i potser fins ahir, la llei Aragonès). Però el mateix fet de quedar-se sense escó obligava Torra a convocar les eleccions. No semblava més elegant, haver evitat l'aplicació de la resolució de la Junta encara que fos dissolent el Parlament?

Mentre, la repressió de l'Estat no deixa de colpejar un cop i un altre. És un problema afegit de la incomprensió –o negació- total del caràcter d'aquest Règim del 78, hereu del franquisme. No és gratuït. Aparells com el judicial, el militar o

passa per pidolar com fa ERC o per mitjà d'una queixa interminable sense més conseqüències de JxC.

Mentrestant, la traïció en tota la línia d'ERC fa reflotar JxCat, la vella Convergència. Algunes enquestes li donen una pujada de vots que l'apropa a ERC, després d'aparèixer amb una posició més bel·ligerant davant l'Estat, encara que en dos anys no ha fet res des del Govern que presideix. I quina és la proposta de JxC davant la situació? Cap, la dels gestos de disgust per acabar acatant, com amb la pancarta del balcó del Palau de la Generalitat. D'una banda, amb ERC, l'aterratge autonomista i l'enterrament de l'1 i el 3 d'octubre, i de l'altra la política sense rumb de JxC, l'hereu de la Convergència de les grans retallades i privatitzacions. Però el problema no és que hi hagi discussions i enfrontaments entre ells, perquè la unitat en el Govern JxC-ERC tampoc era sinònim de cap avenç ni en la lluita contra l'Estat ni en la defensa de les classes treballadores, sinó que al contrari, han generat una sensació de desconcert i desmobilització en la gent.

ERC ha pactat amb el PSOE, donant-li una abstenció per facilitar la investidura de Sánchez. Un pacte que obliga la direcció catalana a una acceptació sense resistència del marc autonòmic monàrquic, sense que de moment ni es visualitzi que l'Estat afluixa la repressió, ni menys encara que pugui permetre el dret a decidir. Ja s'ha vist amb l'acatament de la resolució de la Junta Electoral de deixar sense escó a Torra, sense esperar tan sols a la sentència ferma del Tribunal Suprem que, de ben segur, confirmarà la inhabilitació. El president del Parlament pretenia justificar la decisió de deixar-lo sense vot argumentant que així les futures

les clavegueres si cal, sortiran a defensar que «Espanya antes roja –de sang- que rota», si arriba a ser necessari per fora de les ordres del Govern de torn: de moment, n'estan tenint prou amb els jutges. És per això, que per molt que Torrent deixi sense escó Torra per fer bona lletra, la «Justícia» no s'atura: el Constitucional demana a la Fiscalia que actui per inhabilitar Torrent i dos membres més de la Mesa, i avui s'obre un nou cas d'inhabilitació contra Torra per tenir penjada la pancarta *fora* del període electoral... **Sense una resposta a la repressió del govern PSOE-UP, hi acabarà havent una derrota profunda. I aquesta resposta, no**

Hi ha un tercer actor: els Comuns. El triangle Ajuntament de Barcelona, Parlament de Catalunya i Congreso, donen als Comuns i ERC un lloc central en l'intercanvi de cromos. Podemos/Comuns han triat convertir-se en elements claus de l'estabilitat, l'ordre, i la «governabilitat» de les institucions monàrquiques i capitalistes. Empassant-se el 135 en la seva aplicació dura del 2020, al costat del PSOE del 155... Tot això els porta a donar per bons els pressupostos d'ERC-JxC i sostenir el Govern burgès de Torra, a costa de la gent: ni Sanitat, ni Educació, ni Serveis Socials rebran més que almoines...

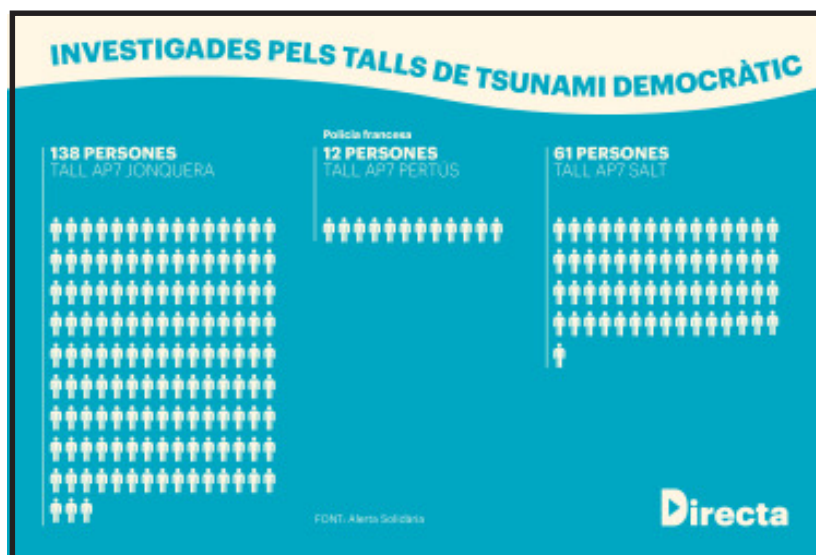
I això ens porta a com enfrontar

els pressupostos. Apart del ja dit i que s'està fent, de denunciar-los perquè són les xifres econòmiques d'una política de govern avui fracassada, i la propera per definir, cal ser didàctic en les mancances que té respecte les necessitats i ser molt durs sobre els Comuns que no només s'hi pleguen, sinó que els lloen, comptant en un proper govern ERC-Comuns –potser amb PSC– que ja tingui resolt el marró de fer aprovar uns pressupostos de llàgrima lligats als dictats del PSOE i de la UE.

Però fins aquí, tant la difusió com la denúncia, són propaganda. **Cal fer com s'ha fet amb la llei Aragonès –i posant-la d'exemple–: reunir organitzacions sindicals i socials, per no només ser corretja de transmissió del que diguin dins el Parlament, sinó sobretot fer-los saber que des del Parlament nosaltres sols no ho aconseguirem i que la lluita és l'únic camí, ajudant-los a organitzar-la, posant-nos al servei de la mobilització, també al carrer.**

Quin hauria de ser el paper llavors de la CUP-CC? Després de l'octubre de 17 (1 octubre, 3 vaga general i 27 proclamació de la República catalana) la CUP, mesos després de que hi insistísim, feia autocrítica per què no havia sabut denunciar la traïció de JxC i ERC davant el mandat de l'1 d'octubre. Ara no es pot repetir l'error de no sortir amb força denunciant les direccions burgesa i petit-burgesa del procés, i obrint una perspectiva clara pels 2,3 milions de catalanes i catalanes que van sortir decididament a enfrontar la prohibició de l'Estat en el referèndum. **I pels 1,8 milions que viuen sota el llindar de la pobresa. Estem en un punt d'inflexió: amb crisi de les direccions, pocs marges de maniobra, tant aquí com a nivell estatal, amb espai per construir-nos a l'esquerra quan tots els altres s'amunteguen i giren a la dreta, al PSOE: és el cas d'ERC i de Podemos/Comuns. Però també continua colpejant la repressió i podem arribar per acumulació i sense mobilització –portem**

massa temps sense mobilitzacions significatives-, a la desfeta. Les possibilitats hi són i la responsabilitat també: si la CUP-CC no es presenta ara com una alternativa, clarament definida i oposada a les direccions «independentistes» i Comuns, quan ho farà?

Aquesta nova alternativa, no pot néixer amb les falses promeses de les direccions anteriors, ni de l'independentisme màgic, ni la utopia reaccionària dels Comuns d'esperar un acord per l'autodeterminació. Els dos camins acaben als peus de l'Estat i fent-li de crossa per recuperar l'estabilitat.

La nova alternativa només ho serà si ho fa des de l'esquerra, des de la lluita. Ni l'autodeterminació ni els drets socials vindran de la negociació: aquesta només es dona per ratificar allò guanyat al carrer, no al revés.

I lamentablement, dia a dia es desdibuixa el paper de la CUP i les seves propostes. Es va passar la campanya electoral de les generals sense cap acte que superés les 300 persones, lluny d'aquells actes multitudinaris. Bé, es podia justificar perquè l'organització estava molt dividida sobre si participar o no a les eleccions.

Però i ara? Què esperem a fer actes centrals i per tot el territori per denunciar la política que ens

traeix d'ERC, ara de la mà dels Comuns i possiblement del PSC, i del camí sense sortida de JxC? Una alternativa d'esquerres, no només és possible sinó que és imprescindible per obrir una via davant el carreró sense sortida que ens porta a la derrota d'ERC i JxC. Una alternativa lligada a les necessitats de la classe obrera i classes populars per la República catalana. **Ningú demana fórmules màgiques, sinó un pla seriós de lluita. Aquesta és la responsabilitat de la CUP-CC per evitar una desfeta.**

No podem enganyar-nos –i menys a la nostra gent– amb subterfugis i falta de claredat, com ara amb la convocatòria de càrrecs electes «per construir contrapoder»: no podem confondre la gent. El poder està on està i, quan ens mobilitzem, aquest es troba al carrer. Cal guanyar sectors de Comuns i ERC, però a les nostres propostes, i això no es fa amb rebaixes –perquè habitualment la gent tria quedar-se on està si no veu imprescindible fer el pas–, sinó amb contundència i claredat, i amb la mà estesa perquè construeixin amb nosaltres, sobre aquestes noves bases, l'alternativa.

Ens cal explicar activament que només un gir a l'esquerra, entroncant amb les necessitats de la classe obrera catalana, pot permetre el salt de qualitat que precisa el procés, aquesta és la necessària ampliació de la base

per la República i no els pactes per dalt d'ERC amb Comuns i PSOE, que avui des del Govern de l'Estat, vendran les esperances de les classes populars.

Però aquesta necessitat també és una necessitat arreu de l'Estat, i Catalunya no pot quedar aïllada de la resta de pobles i treballadors/es. També la CUP-PR és imprescindible avui. En primer lloc, perquè la lluita del poble català contra la Monarquia no pot quedar aïllada. **Podemos, amb l'entrada al Govern Sánchez, tanca un cicle:** aplaudeix el Rei, evita que declari per afers bruts en la venda d'armes a Aràbia Saudita, calla davant les condecoracions a la Policia i Guàrdia Civil que van atonyinar l'1-O o l'enviament d'assessors de la Guàrdia Civil a reprimir el poble xilè.....

Ens cal un pla de lluita també arreu de l'Estat per fer front a la repressió, un pla que ha de comptar amb l'esforç per estendre la solidaritat, juntament amb els altres casos de repressió (Altsasu, Causa Galiza, sindicalistes del SAT, Izquierda Castellana...). I, a més, perquè cal posar les bases per un reagrupament polític a tot l'Estat de forces sobre les dues ruptures necessàries: contra la monarquia i pel dret d'autodeterminació dels pobles i per la fi de les polítiques d'austeritat i retallades, per polítiques anticapitalistes en un pla d'emergència per la classe obrera i les classes populars.

Avui la CUP-PR a l'Estat, com la CUP-CC a Catalunya, tenen l'obligació de representar una esquerra que no es rendeix i això és una responsabilitat que no pot defugir. **Si tampoc és ara, quan?**

5/02/2020

LI

Per un moviment pensionista del govern i del Pacte de

A finals del passat mes de gener, ens vam manifestar en solidaritat amb la Vaga general del 30 de gener a Euskal Herria en defensa de la millora de les condicions de vida de la classe treballadora i dels i les pensionistes.

Ara volem compartir una reflexió sobre els problemes del moviment pensionista. La sortida de la crisi de 2008 s'ha fet sobre l'esquena de la classe treballadora (treballadors/es en actiu, atur i pensionistes). A més, s'han degradat els serveis socials, educatius i sanitaris a través de la política d'ajustos que té com a objectiu pagar abans el deute públic que els serveis a la població mentre fomenta l'externalització o la privatització dels serveis públics. Al mateix temps, s'ha fomentat l'entrada dels fons voltor en el negoci immobiliari que han encarat els lloguers i limitat el temps de contracte. Les condicions de vida han empitjorat per al conjunt de la classe treballadora.

Les pensions no han quedat al marge de les polítiques d'ajust. Els governs de Rodríguez Zapatero i de

per a cobrar el 100% de la pensió). A més, aquests governs han augmentat la bretxa de gènere que perjudica greument les pensionistes. També han impulsat els plans de pensions privades de les entitats financeres i regularment han afirmat la necessitat de més reformes per a «evitar» la fallida de la Seguretat Social.

Per impedir les protestes, l'estat no ha dubtat a aprovar lleis repressives com la Llei mordassa i aplicar tota la maquinària repressiva judicial i policial per a reprimir la lluita pels drets socials i nacionals en qualsevol lloc de l'Estat espanyol on hi hagi hagut protestes. En cap moment, els sindicats majoritaris han cridat a mobilitzar-se contra aquestes reformes. Malgrat les seves habituals «crítiques» a les decisions del govern, no han fet cap pas per organitzar la lluita per defensar el sistema de pensions. Al contrari, participen en el Pacte de Toledo que és el marc de negociació de la patronal, els sindicats majoritaris, els partits polítics i els governs per a reformar el sistema públic de pensions i avançar cap a la privatització. A més, participen en la gestió dels fons de

Rajoy van impulsar reformes del sistema públic de pensions que han afectat tant els pensionistes actuals (com l'augment del 0,25% de les pensions) com als futurs pensionistes (endarrerint l'edat de jubilació i augmentant les condicions

pensions dels treballadors públics i promocionen els seus propis plans privats.

Davant aquesta realitat, la Marea Pensionista i la COESPE van néixer per a defensar als i les pensionistes

ista independent e Toledo.

de les conseqüències d'aquestes reformes posant l'èmfasi en la millora de les pensions i condicions de vida dels pensionistes; la lluita contra la bretxa de gènere, la defensa dels drets laborals dels treballadors en actu i l'oposició al Pacte de Toledo. Des del principi, es va aixecar la consigna «Governi qui governi, les pensions es defensen» com a manera d'expressar la independència respecte dels governs i dels partits polítics. A més, la COESPE ha fet

nostres reivindicacions. En alguns moments, semblava que el lema «Governi qui governi, les pensions es defensen» quedava en paper mullat.

A més, la postura de la COESPE en contra de la Vaga general d'Euskal Herria del 30 de gener ha estat d'extrema gravetat. Era la primera vegada, des de 1985, que sindicats cridaven a la vaga per a defensar de les pensions, la

Ara estem veient com el Govern posa en marxa una altra vegada el Pacte de Toledo, amb la clara intenció de trencar les mobilitzacions pensionistes eludint les nostres reivindicacions i continuant la reforma de les pensions, que van començar l'any 1995, amb les retallades i la privatització en benefici del sistema financer.

Recordem que el Pacte de Toledo ha servit al bipartidisme perquè les pensions no siguin element de confrontació electoral ni, tampoc, en els Pressupostos Generals de l'Estat davant la imposició de retallades socials per a pagar el deute. Entrar en el Pacte de Toledo significa assumir el seu esperit i les seves reformes.

El Pacte de Toledo NO ENS REPRESENTA. Hem de continuar pel camí d'exigir veu pròpia davant del Govern i del Congrés, buscar una resposta immediata a la pobresa generada per les reformes i poder passar a equilibrar i enfortir el Sistema Públic de Pensions sense interferències d'interessos financers i patronals.

Per aquests motius, defensem que la COESPE en la seva IV Assemblea aprovi un pla de lluita per la defensa de les seves reivindicacions, que inclogui una crida als sindicats perquè convoquin una vaga general, que torni a donar sentit a la nostra vella però actual consigna.

Governi qui governi, les pensions es defensen!

No al Pacte de Toledo!

Barcelona, 20 de febrer de 2020

Pensionistes per la Vaga General

gala d'un funcionament democràtic que ha permès agrupar pensionistes amb diferents plantejaments polítics i que s'hagi estès en nombrosos territoris de l'estat espanyol.

El moviment pensionista sempre ha plantejat la relació que hi ha entre el manteniment del sistema públic de pensions i la millora de les condicions laborals de la classe treballadora. Per això reclama la derogació de les reformes laborals de Rodríguez Zapatero i de Rajoy que han precaritzat l'ocupació i han significat una greu reculada dels salaris.

No obstant això, aquests posicionaments s'han vist afectats en els últims mesos. En primer lloc, davant el govern de PSOE-Unides Podemos. Des de la COESPE s'han emès comunicats contradictoris sobre la formació del «govern progressista»: uns saludant l'acord de govern o concedint 100 dies de cortesia i uns altres recordant les

COESPE va perdre l'oportunitat de donar suport a una lluita conjunta de treballadors i pensionistes. La COESPE va oblidar que els i les pensionistes formem part de la classe treballadora i que la plataforma PENSIÓ –SALARI-VIDA DIGNA reivindica, com nosaltres, tant la millora de les pensions com la dels salaris.

A aquests problemes, cal afegir l'aplicació de les normes de funcionament intern i la proposta de modificació que s'ha de debatre en la IV Assemblea. Existeix el perill que s'acabi creant una estructura més jeràrquica i burocratitzada.

Aquests problemes mostren la necessitat de tornar a posar en el centre de la COESPE la independència de tots els governs, la plataforma reivindicativa i el funcionament democràtic per a tornar als nostres orígens d'independència de governs i partits.

#8M: Per una jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacionalista

El moviment feminista arreu del món està preparant en trobades, reunions i assemblees una nova jornada de lluita internacional. Han passat 110 anys des que Clara Zetkin va proposar, a la Segona Conferència de Dones Socialistes, que el 8 de març es convertís en el dia internacional de la dona treballadora, reivindicant les obreres que van lluitar per la jornada de 8 hores, millors condicions laborals, o el dret al vot, entre d'altres. Avui donem continuïtat a aquest homenatge fent front als governs capitalistes i patriarcals que continuen fent pagar la crisi a les treballadores amb les seves polítiques. Tan sols cal recordar que la desigualtat salarial entre dones i homes al món arriba al 23%, que som les pitjor pagades, les més

#8M: Jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacionalista

precàries, les caps de família de les llars més empobrides i que les tasques de cures i domèstiques continuen recaient majoritàriament majoritàriament les nostres esquenes. Per això parlem de feminització de la pobresa. Però hem dit que ja n'hi ha prou i a tot el món ens hem aixecat amb vagues i mobilitzacions històriques: el #MeeToo, contra les violències sexuals, la #MareaVerde per l'avortament legal, segur i gratuït, el #NiUnaMenos contra els feminicidis i ara mateix les dones xilenes que són protagonistes en la

lluita pel #ForaPiñera, en són alguns exemples.

#8M: Jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacionalista

A l'Estat Espanyol els últims dos anys vam organitzar una vaga general feminista, fent ús d'aquesta eina de la classe treballadora amb dues jornades inoblidables amb millions de persones mobilitzades i milers de dones autoorganitzades. Malgrat que aquest any són evidents les dificultats objectives per garantir una veritable vaga general un diumenge, tenim el repte de fer una jornada de lluita feminista, de classe i combativa. Motius ens sobren. Les reformes laborals de PSOE i PP han tingut efectes devastadors per a les dones, amb un greu creixement de la pobresa i la precarietat producte dels acomiadaments, dels contractes temporals i de mitja jornada, l'augment de l'edat de jubilació, la privatització dels serveis públics i particularment dels serveis socials on les dones representen una majoria contundent d'usuàries i de treballadores. S'ha arribat a l'extrem de jornades laborals de 10 minuts per dia, com fa la nova empresa del Grup Net contractada pel Banc Liberbank per a la neteja de les seves oficines. Per això afirmem que la precarietat té rostre de dona.

A tot això s'afegeix la discriminació i violències que patim cada dia: durant el 2019 van ser 99 les do-

nes assassinades a l'Estat pel fet de ser-ho, i aquest d'aquest any ja en són 19. Molts d'aquests crims no són reconeguts per la llei de violència de gènere per no tractar-se de persones amb relació de parella. A més, continuen les restriccions a l'avortament mitjançant l'objecció de consciència i es continua negant aquest dret a milers de dones i embarassades migrades sense targeta sanitària i a les menors de edat. Mentrestant, institucions reaccionaries, misògines i patriarcals com l'església i la Monarquia continuen rebent milions d'euros públics. És la continuïtat del règim franquista i el nacionalcatolicisme amb el Concordat de 1979 i el rei com a cap d'Estat. L'amenaça del pin parental -impulsat per VOX a Múrcia- que vulnera totalment els drets dels infants i adolescents, només és l'aprofundiment de les concessions l'Església que es veu dia a dia a les escoles concertades (que reben anualment 4.866 milions d'euros públics) o als comitès ètics dels hospitals

El nou govern espanyol de PSOE - UP s'autoanomena progressista, però en poc temps ja s'ha evidenciat que serà un govern que complirà i acatarà les imposicions del Banc Mundial i de Brussel·les, continuant amb el pagament del deute i el compliment del sostre de dèficit amb més retallades, a costa de la vida de la gent treballadora.

#8M: Jornada de lluita feminista, de classe, combativa i internacionalista

Es prepara la motxilla austríaca privatitzant i individualitzant encara més el sistema de pensions i la seva ministra Nadia Calviño ja ha declarat que «no es productiu desfer, revertir o reformar les reformes laborals». Unides-Podem, que juga fa de pota esquerra del Règim, intenta maquillar aquesta orientació amb falsos anuncis, com la suposada eliminació de l'acomiadament per baixa per

malaltia, quan en realitat, tan sols suposaria un insignificant augment de la indemnització, i quan a més és una mesura que afecta a una minoria de la classe treballadora. Mentrestant, la burocràcia sindical -CCOO i UGT- es queden de braços creuats fomentant la confiança en aquest govern.

A Catalunya la situació no és menys greu i encara ho hagués estat més si el govern hagués aconseguit aprovar la Llei Aragonès que suposava un salt qualitatiu en les privatitzacions i externalitzacions i conseqüentment un atac a les condicions de vida de les dones, que conformen un 80% de les treballadores dels serveis que ataca el projecte de la llei. Tampoc l'Ajuntament de Barcelona s'escapa d'aquesta orientació, al contrari, són molts els exemples d'externalitzacions que afecten particularment dones, com és el cas de les treballadores del servei d'ajuda domèstica (SAD) en mans de CLECE (de Florentino Perez: IBEX35). Per la seva banda, des de fa mesos desenes d'organitzacions que formen part de la Campanya pel Dret a l'Avortament i la Sanitat Universal a Catalunya exigim una

reglamentació i modificació de la llei d'universalització de l'atenció sanitària que per ara no ha tingut resposta positiva per part del Govern, el departament i el Parlament. Milers de companyes veuen així negat l'accés a la salut, i en particular a la sexual i reproductiva.

Des del moviment feminista no podem tenir cap expectativa en aquests governs ni caure en la trampa del mal menor, perquè el que diuen que combaten a la dreta i ultradreta són en realitat els qui li obren la porta. Hem d'organitzar-nos als nostres centres de treball, d'estudi i als barris i mobilitzar-nos de forma independent i combatre tots els intents d'institucionalització de la nostra lluita. Des de Lluita Internacionalista fem una crida a organitzar una jornada de lluita per la derogació de les reformes laborals i la llei d'estrangeria, per

pensions públiques i dignes contra el Pacte de Toledo, contra les privatitzacions i externalitzacions, per la recuperació dels serveis públics, per pressupostos per prevenir i eradicar les violències, per la separació de l'Església de l'Estat i contra les agressions LGBTIfòbiques, per l'autodefensa feminista contra la justícia patriarcal i hereva del franquisme, per l'avortament universal i educació sexual, pública integral. Fem una crida a omplir massivament els carrers el proper 8M perquè sigui el començament d'un pla de lluita que tingui continuïtat més enllà d'aquesta data. Tenim la força, podem guanyar.

27/02/2020

Davant dels atacs LGBTIfòbics: organització i autodefensa!

Els brutals atacs LGBTIfòbics que estem presenciant diàriament són una prova més de la total impunitat de la que gaudeix el feixisme als nostres carrers. La ultradreta institucional aprofita tots els altaveus que se li brinden per a perpetuar discursos reaccionaris i impulsar iniciatives masclistes, homòfobes i trànsfobes, com el pin parental o les teràpies de reconversió. Per altra banda, governs suposadament progressistes es vanten d'elaborar lleis en favor de la igualtat LGBTI, quan fa ben pocs anys incloïen el nazisme com a ideologia protegida dins dels delictes d'odi, despolititzant i banalitzant la violència contra els col·lectius oprimits. Les lleis que s'aproven en defensa del col·lectiu, es queden en paper mullat si no es reglamenten ni es doten del pressupost necessari per al seu complet desplegament, i les contínues anades i vingudes dels grups parlamentaris (tant de l'Estat Espanyol com de Catalunya) evidencien la manca de voluntat política per a dur a terme les mesures necessàries per pal·liar la situació en la que vivim les persones LGBTI. La història demostra que l'única manera d'aconseguir els nostres drets és lluitant per ells als carrers, per això condemnem qualsevol tipus d'agressió LGBTIfòbica i cridem a l'autoorganització del col·lectiu LGBTI: **fem front al feixisme als carrers, prou LGBTIfòbia! Cap agressió sense resposta!**

Cristina Darriba

Sanitat: Instrucció 05/2019,

Cau la instrucció racista del Govern Torra-Aragonès

El passat 18 de Novembre de 2019 va entrar en vigor la instrucció 05/2019 signada pel director del CatSalut i avalada pel Govern Torra-Aragonès. «Actuacions per evitar el frau de llei a l'accés amb càrrec al CatSalut i per rescabalar DESPESES d'assistència sanitària en cas de frau de llei, amb la finalitat de garantir la sostenibilitat del sistema sanitari públic». El nom de la instrucció és ja tota una declaració d'intencions contra totes les persones que fem servir la sanitat pública, que no són cap dels polítics que intenten degradar-la, ja que ells tenen sanitat privada.

Aquesta instrucció dona a entendre que la persona que hagi vingut a Catalunya en els últims tres mesos, vingui malalta del seu país (diabetis, hipertensió,...) i no disposi de contracte de treball, aigua, gas, electricitat o lloguer, pot estar intentant defraudar la sanitat pública. Aquesta és una referència clara a les persones sense papers. A més, dona instruccions perquè, en cas d'indicis de suposat frau de llei, s'anul·li la targeta sanitària i es facturi immediatament a la persona l'import corresponent a l'assistència sanitària i es denunciï als Mossos d'Esquadra. D'aquesta manera, s'atorga al personal sanitari i administratiu la potestat de decidir si la persona compleix o no els requisits, fent-los actuar de policies.

Aquesta instrucció es va fer arribar a tots els centres sanitaris, tant públics com Centres d'Atenció Primària de gestió privada, consorcis, centres sociosanitaris, etc.

A mitjans de gener de 2020 la instrucció 05/2019 va arribar a mans de les entitats que lluiten per una sanitat gratuïta i universal, com la PASUCAT, *Jo Sí Sanitat Universal*, la *Marea Blanca* o la *Taula per l'Avortament i la Salut Universal*. Aquestes entitats ja estaven barallant-se amb el Departament de Sanitat de la Generalitat per la reglamentació de la Llei 09/2017 (que va estar congelada pel Tribunal Constitucional). Van reaccionar amb rapidesa davant aquest atac tan evident contra les persones més vulnerables, les víctimes d'un sistema patriarcal i racista, les treballadores i els treballadors sense papers a qui es manté injustament durant anys en la clandestinitat,

treballant en condicions nefastes amb horaris injustos i sempre amb la incertesa de perdre la feina o l'habitatge.

Es va prendre la decisió de convocar una assemblea oberta a tot tipus d'organitzacions: socials, polítiques, sindicals, etc. Aquesta assemblea es va realitzar el diumenge dia 16 de febrer a la Capella de la Misericòrdia, al Raval. Comprentent la gravetat del moment, tots els col·lectius reunits van decidir organitzar ràpidament una resposta davant aquest atac a

la sanitat pública gratuïta. Es van formar dos grups de treball: un per consensuar els objectius polítics i un altre per preparar accions contundents al carrer (ocupacions, manifestacions, etc). S'estava gestant la resposta, tal i com va passar amb la plataforma Aturem la Llei Aragonès, que va aconseguir amb la lluita i el treball des dels barris i els centre de treball tombar aquesta altra llei funesta de la Generalitat Torra-Aragonès.

El dia 18 de febrer va arribar la sorpresa. El director del Servei Català de la Salut, Adrià Comella, va suspendre l'aplicació de la instrucció 05/2019. Després de l'èxit de l'assemblea d'entitats van

comprendre que tindrien una campanya de totes i tots els defensors de la sanitat universal units i, a més, a pocs mesos del començament de la campanya electoral.

Fa tres setmanes ERC i JxCAT van votar a favor de la instrucció i ara es veuen obligats a retirar-la. Tot i així, retirar-la avui no és suficient. Cal eliminar l'article 8 del Decret 09/2017 que també fa referència al frau de llei. Aquest assenyala les perso-

na migrades i refugiades a Catalunya, de manera discriminatòria, com defraudadores, i les considera un risc per a la sostenibilitat econòmica del sistema sanitari.

Des de la *Taula per l'Avortament i la Salut Universal* a Catalunya s'ha presentat un conjunt ampli d'al·legacions al reglament de la llei 09/2017. Alguns exemples són: reduir a 15 dies la resposta a la sol·licitud d'assistència sanitària (la llei planteja 3 mesos), o l'accés a l'atenció a la salut sexual i reproductiva a totes les persones,

també menors d'edat, que es trobin a Catalunya (inclòs l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs).

Aquestes al·legacions estan fetes per molts col·lectius preocupats perquè la sanitat és cada vegada menys pública. La *Taula per l'Avortament i la Salut Universal a Catalunya* la integren més de 50 organitzacions, entre les quals hi ha la PASUCAT, *Jo Si Sanitat Universal*, *Dones Pa'alante*, la *Marea Verda Barcelona* o *Metges del Món*.

Encara queda molta feina a fer. La lluita continua. Les intencions dels governs burgesos són clares: retallar drets, retirar recursos a la sanitat pública i repartir-los amb la privada, degradar la sanitat pública per a que qui pugui pagar, contracti assegurances mèdiques, etc. No podem permetre-ho. La sanitat pública és una conquesta de la classe obrera, tal i com ho és el sistema de pensions. És per això que cal defensar-los governi qui governi.

Des de Lluita Internacionalista donem suport i participem en la campanya per l'avortament i la sanitat universal. Creiem que és el moment d'elaborar un pla de lluita efectiu per defensar el dret a la sanitat de les persones migrades, una sanitat pública, universal i de qualitat.

Cal seguir lluitant, i exigir responsabilitats polítiques és el primer pas davant l'atac de la instrucció racista.

**Adrià Comella dimissió.
Cap persona és il·legal.
Avortament universal lliure i gratuït!**

Txema Morillo i Roser Añó

Catalunya.

Avortament i sanitat universal, ja!

Malgrat el posicionament del Parlament continua la lluita pel dret a l'avortament i la sanitat universal a Catalunya.

El passat 6 de febrer el grup parlamentari de la CUP-CC va presentar una moció al Parlament de Catalunya on es demanava l'inici del procés de modificació de la Llei 09/2017 (universalització de l'assistència sanitària) per lectura única amb l'objectiu de garantir l'accés universal a la salut de totes les persones, independentment de la seva condició administrativa, amb especial èmfasi en les persones i dones embarassades.

Aquesta demanda és part de les reivindicacions que des de fa mesos està exigint la Campanya pel Dret a l'Avortament i la Sanitat Universal, que va sorgir per desenes de casos de dones migrades sense targeta sanitària a les quals se'ls va negar el seu dret a l'avortament, i que tan sols gràcies a la intervenció de diverses entitats i organitzacions es va poder garantir. Evidentment, no són casos aïllats, sinó que es tracta d'una més de les vulneracions de drets cap a les persones migrades i, en terminis generals, de les conseqüències de les polítiques de privatització a la sanitat.

La moció va tenir el vot a favor només d'aquest grup parlamentari. És a dir que grups que s'autoanomenen progressistes i d'esquerres han donat l'esquena a milers de persones a l'atenció sanitària. Fins i tot el grup parlamentari d'En Comú-Podem es va abstenir –tot i que el seu vot no era determinant en el resultat–. Crida l'atenció aquest posicionament donat que es tracta d'una organització que ha donat suport a la campanya i que el desembre passat, en el ple monogràfic de les dones, havia votat a favor d'una moció que també recollia

algunes d'aquestes demandes. La resposta de la seva diputada Marta Ribas Frias ha estat que el seu eix és la reglamentació de la llei que s'està portant a terme ara mateix després d'anys d'aprovació de la llei. Però és fals contraposar la reglamentació a la reforma de la llei, ans al contrari, ser conseqüents significaria donar suport a ambdues reivindicacions.

Què ha canviat realment en aquests 23 dies entre una moció i l'altra? Un acord de govern a l'Estat i dos acords de pressupostos entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. Un altre exemple de com l'adaptació institucional al règim té, com una de les seves conseqüències, l'abandonament de demandes fonamentals.

Però la lluita continua per garantir una reglamentació i reforma de la llei que veritablement assegurin una atenció sanitària de qualitat, univer-

sal i pública, perquè el que està en joc són els nostres serveis públics. Els nostres drets no poden dependre ni de composicions parlamentàries ni d'acords governamentals. És per això que fem una crida a seguir acompanyant la Campanya pel Dret a l'Avortament i la Sanitat Universal.

Rosario de Mendieta

Mobilitzacions en solidaritat amb la vaga general d'Euskal Herria

Com a moltes altres ciutats de l'Estat espanyol, a Barcelona es van produir mobilitzacions en solidaritat amb la vaga general. Encara que, la posició de la COESPE (Coordinadora Estatal per la defensa del Sistema Públic de Pensions) no donant suport a la vaga, dificultava una resposta massiva del conjunt de pensionistes.

A Barcelona, el suport va sorgir de la Plataforma 3-O, que en el seu moment va servir per convocar la vaga general a Catalunya l'octubre de 2017. En aquesta plataforma hi participen sindicats, partits, CDR's, moviments contra la repressió, sindicats estudiantils, alguna marea pensionista... En la seva declaració, es posava de relleu que el suport a la vaga general d'Euskal Herria era un pas qualitatiu en la preparació de mobilitzacions generalitzades i de vagues. Es denunciava, a més, la repressió de l'Estat i es defensaven les principals reivindicacions dels moviments socials, especialment les del moviment pensionista. Els sindicats presents a la Plataforma (CGT, IAC, COS, co.bas, CSC i CNT) van arribar a un acord entre ells per convocar el 30 de gener però sense establir cap compromís de lluita i vaga. De fet, deixaven de banda la Plataforma 3-O.

A la manifestació del matí a Barcelona, amb uns centenars de persones, van estar presents pensionistes d'algunes Marees – com la de Badalona- amb la seva pancarta i un altre grup ho feia amb la de *Pensionistes per la vaga general*.

La vaga general basca ha intentat ser silenciada pel la por de que el virus de la vaga i la lluita per unes pensions dignes s'estengui. Els exemples de França i, més recentment, de Grècia, són presents. La vaga basca ha representat un salt important en la lluita i cal aprofundir aquesta orientació arreu: cap a la classe obrera i amb una exigència a les organitzacions sindicals.

A Catalunya cal exigir que es mantingui la unitat dels sis sindicats alternatius en el marc de la Plataforma 3-O i que treballem plegats i plegades per impulsar la mobilització unida de treballadors/es i pensionistes, amb l'objectiu de la vaga general. Aquest és el camí.

Vaga General 30G Greber Orokorra A30

El passat 30 de gener va ser una jornada de vaga general a Euskal Herria. Una vaga general convocada per la Carta dels Drets Socials d'Euskal Herria, secundada per diversos moviments socials i per la majoria sindical. Els motius de la vaga: Pensions, Treball i Vida dignes, indiquen que, tal com diu el Moviment Pensionista (moviment pioner de la vaga), cal seguir treballant i lluitant al carrer. I és que, l'oasi basc ja no existeix. Les crisis cícliques del Capitalisme Patriarcal també afecten la classe treballadora d'Euskal Herria.

Serveis mínims que són màxims per a les treballadores del sector públic en serveis no essencials, per exemple. La precarietat laboral i l'opressió empresarial existents, impedeixen aplicar mecanismes de lluita eficaços i, d'aquesta manera, fer molt més efectiva aquesta jornada de vaga.

La patronal, els diferents governs de Hego Euskal Herria i els moviments sindicals del règim de l'78 han fet bé la seva feina i han fet pinya contra la Vaga General i el sindicalisme majoritari (que no per això significa que compleixin amb la seva comesa) d'Euskal Herria .

Per això, el lema de el Moviment Pensionista «No és crisi, és capitalisme» ha traspassat la frontera més anticapitalista, per passar a formar part de la unitat popular. Tot i que l'aristocràcia obrera gaudeix d'unes pensions dignes, resultat de la lluita, aquest no és el cas de les dones pensionistes i menys encara de les treballadores de la llar i cuidadores, que segueixen sense contracte i en condicions laborals i salarials precaritzades. D'altra banda, la joventut no té la possibilitat de gaudir d'una vida digna.

Tot i que el seguiment de la vaga ha estat significatiu en la indústria i serveis públics, els piquets de la patronal han fet la seva feina.

La Taula de Diàleg Social, de la que ha marxat la majoria sindical d'Euskal Herria, recull com a elements mínims un SMI de 1.200 euros, pensions mínimes de 1.080 euros, treballs no precaritzats, millora de la RG, habitatge públic de lloguer social i una jornada laboral de 35 hores.

El Lehendakari, Iñigo Urkullu, ha respost a el Moviment Pensionista que no està en disposició de complementar les pensions mínimes fins als 1.080 euros. La presidenta, María Chivite, no ha admès cap compromís concret, més enllà de bones paraules.

Mobilitzacions al camp

Dit això, cal que la gent que no resideix a Euskal Herria sàpiga també el següent.

Diversos col·lectius, organitzacions, moviments socials i ciutadanes de carrer, hem optat per adherir-nos a aquesta jornada de Vaga General, però al marge dels moviments oficialistes que la van convocar. Encara coincidint en les reivindicacions que es reclamen, creiem que es pot i que s'ha d'anar més enllà.

Més enllà en el fons de les reivindicacions i també en les formes de exigir-les.

Hi ha partits, com EH Bildu, que han secundat i animat a participar en la Vaga, just una setmana després d'haver signat un acord pressupostari amb el Govern de Nafarroa. Un acord que no contempla cap de les reivindicacions de la Vaga. Una cosa incoherent entre moltes d'altres. La mateixa incoherència que va suposar el fet que «sindicalistes» adherits a la Vaga oficialista, es posin una armilla blava per fer un cordó per separar i assenyalar a les persones que es manifestaven al marge de les sigles oficials. Fins i tot arribant a col·locar-se, a manera d'escut humà, per «protegir» un dels símbols del Capitalisme Patriarcal, com és El Corte Inglés d'Iruñea. «Protegir El Corte Inglés de les manifestants».

La lluita continua. El Moviment Pensionista, davant la falta de compromisos, prepara una nova mobilització per al 10 d'abril i exigeix, entre altres, una Llei de Dependència pròpia. El Moviment Feminista prepara una vaga per al 8 de març. Les morts per accidents laborals (12 en el que portem d'any), les vagues contra els tancaments d'empreses, indiquen que la conflictivitat va a més i que la resposta de la classe treballadora és més necessària que mai. Coordinar les lluites, programar mobilitzacions al carrer, organitzar debats estratègics sobre el contingut de la «Klase Batasuna» i la solidaritat coordinada amb les lluites d'altres pobles oprimits, ha de ser imperatiu.

EL suport de moviments com PLATAFORMA 3 D'OCTUBRE són tot un exemple de solidaritat entre pobles. Gràcies a totes les que conformeu la plataforma, pel suport i per la crida per sortir al carrer.

**La lluita és l'únic camí!
Borroka da bide bakarra!
Visca els Països Catalans
Lliures Socialistes i Feministes!!!
Gora Euskal Herria Askatuta!!!**

Iruñea, Euskal Herria a 09/02/2020

*Ixa Garnika (Pensionista)
Josep Marín (Asalariat català a Nafarroa)*

Convocats per les organitzacions patronals agràries Asaja, UPA i COAG, els agricultors i ramaders es van mobilitzar a tot l'estat des de finals de gener en defensa dels preus. El sector agrari va perdre un 9% de la renda en la passada campanya i veu com aquesta pot ser pitjor: s'està negociant el pressupost de la UE per als propers 7 anys amb una retallada substancial de la Política Agrària Comuna (PAC), que suposen de mitjana un 25% dels ingressos d'una explotació. A això s'afegeixen: la liberalització d'importacions, mentre es produïen restriccions en les exportacions cap als Estats Units i altres països, i les polítiques, per les quals els preus de compra a l'agricultor i venda en grans superfícies, estaven en mans d'aquestes últimes.

Els agricultors exigeixen al govern que es mantingui la PAC, que es posi fre a les importacions de fora de la UE, que s'estableixi una relació més clara entre productors i supermercats per a la venda. Asaja i COAG s'oposen a l'augment del Salari Mínim Interprofessional acordat recentment entre el Govern, la patronal i els sindicats, i el que comporta de quota empresarial a la Seguretat Social, per la qual cosa exigeixen bonificacions fiscals.

Després d'un mes de mobilitzacions, el Govern es compromet a la Llei de la Cadena Alimentària, que vol acabar amb el repartiment desigual del valor del producte i la política de vendes amb pèrdues. Hem donat suport a les reivindicacions en defensa dels preus davant dels grans distribuïdors i el capital financer que fomenta l'especulació. Però aquest suport -com en altres casos, com el del taxi- el fem des d'una posició d'independència de classe, perquè qui dirigeix la mobilització és la patronal de camp, que al seu torn imposa condicions brutals d'explotació al i a la jornalera.

Encara ressonen les declaracions del relator especial de l'ONU, Philip Alston, que va afirmar que les condicions dels treballadors eventuais del camp de Huelva eren «molt pitjors que les d'un camp de refugiats». L'empitjorament d'aquestes condicions en els últims anys ha estat brutal. El govern, conscient de que els 700.000 jornalers sense feina són un polvorí, i que el Sindicato Andaluz de Trabajadores (del SOC) és el que més pateix la repressió sindical, intenta preventivament fer callar protestes amb el compromís de reduir el nombre de peonades de 35 a 20, per rebre el miserable PER.

El problema està, efectivament, en la defensa del preu associat a les condicions de vida del jornal, no al benefici de l'agricultor. El PER, lluny d'assegurar unes condicions de vida mínimes en el camp, el que fa és lligar al jornal, a la recerca de les peonades, a les exigències del terratinent o al clientelisme polític. I l'existència d'aquests grans terratinents, és a dir, del problema de la terra, que és el que ha denunciat el SAT amb les ocupacions de terra, és el gran problema que hauria d'abordar una veritable reforma agrària.

Josep Lluís del Alcazar

Municipalisme. Vilafranca del Penedès

Nou pressupost - Velles polítiques

El passat mes de desembre es van aprovar els pressupostos municipals corresponents a l'any 2020. Com ens té acostumats aquest equip de govern de l'Ajuntament de Vilafranca no es contempla la inversió d'un sol euro en l'adquisició de vivendes de titularitat pública i d'ús social per tal que es pugui facilitar una mica la quotidianitat de la vida als més desfavorits.

Això sí, dedica una partida de 250.000 euros a la rehabilitació d'habitatges amb finalitats socials; no 500.000 euros com ha manifestat un grup polític de l'oposició. Val a dir que aquesta inversió, com de costum està destinada a rehabilitar habitatges de particulars que després són ocupats per persones o famílies amb necessitats urgents i a un preu raonable. Però, i sempre tenim un però, aquests habitatges passat el termini de cessió acordat amb l'equip de govern de l'Ajuntament passen novament a mans privades a mans dels propietaris dels habitatges.

Aquest tipus de política social ens sembla d'una insensibilitat envers els greus problemes d'habitatge que pateixen col·lectius com els emigrants no comunitaris o els joves que s'acosta a l'insult i el menyspreu d'aquests col·lectius, problemes agreujats pel racisme manifest i comprovat d'alguns APIS.

Tanmateix tenim un altre col·lectiu que lluny de minvar va a l'alça : el de la gent gran; persones que moltes vegades viuen soles, amb problemes de mobilitat, en edificis sense ascensor i que no viuen precisament en planta baixa. Diuen des de l'equip de govern de l'Ajuntament que els pisos del carrer Migdia es van construir per intentar pal·liar, en la mesura del possible, aquesta problemàtica social. Però, un altre però, si mirem els barems aplicats per accedir a una d'aquestes vivendes ens trobem que un d'ells és el de "no tenir cap propietat, excepte l'habitatge habitual. En aquest cas, s'haurà de cedir temporalment al servei d'habitatge amb finalitats socials

de l'Ajuntament de Vilafranca..." Un altre dels requisits és que "els ingressos anuals ponderats de la unitat de convivència siguin superiors a 7.967,73 euros i inferiors a 2,8 vegades de l'Indicador de Renda de Suficiència de Catalunya" Aquest indicador està quantificat en el cas d'un membre en 27.887,06 euros, en el cas de dos membres en 28.749,54 euros i en el cas de tres membres en 29.986,08 euros. Conclusió: has de tenir propietat i uns ingressos que moltes persones en la actualitat tot i treballar no guanyen. ¿On està el caràcter social d'aquests habitatges?

Tercera part: les ajudes al lloguer s'han pressupostat per aquest 2020 en 20.000 euros. Igual que el 2019, igual que el 2018...Sembla ser que des de l'equip de govern han aplicat la praxis de la paritat consistent en aplicar la fórmula següent: ja que tenim cronificada la pobresa a la Vila, cronifiquem els ajuts al lloguer. Això sí, es subvenciona el Vijazz amb 110.000 euros. Aquest es solament un exemple; en tenim molts més.

Ens trobem en aquest cas amb famílies que tot i complir els requisits exigits per l'Ajuntament queden fora dels ajuts al lloguer, senzillament perquè s'han acabat els diners. ¿ Què fem amb aquestes famílies ? ¿ les ignorem o planifiquem i executem polítiques socials amb visió de futur ? Vostès tenen la solució i si no la tenen o no la volen tenir vostès són part del problema.

Enumerar els diferents aspectes on es manifesta la "sensibilitat social" de l'equip de govern de l'Ajuntament de Vilafranca és una feina llarga que, entenem podria ser digna d'una tesis doctoral. Per aquest motiu l'anirem fent de mica en mica sense oblidar el que va dir el filòsof Friedrich Nietzsche : "els grans problemes són al carrer" i podríem afegir "els grans problemes no són només a l'aparador"

Jose Antonio Barberà Molina
Membre del Sindicat
de Llogaters del Penedès.

Xina:

Coronavirus i dictadura

L'epidèmia del coronavirus, que té el seu epicentre a la Xina, ha tingut un gran impacte mundial per l'elevat nombre de pèrdues en vides humanes. Però també per les conseqüències econòmiques que tindrà per les masses del món. La Xina està semi-paralitzada. Es veurà afectat el comerç mundial i hi haurà una nova caiguda de la producció. Les multinacionals voldran fer pagar aquest cost als pobles. També la crisi del coronavirus mostra la realitat social de la Xina i de la dictadura del Partit Comunista (PC) xinès. El règim va censurar els primers advertiments d'un metge i el va acusar de «pertorbar severament l'ordre social». Setmanes després moria infectat pel virus. Això va demorar la resposta a l'epidèmia. Ni el capitalisme xinès ni el sistema capitalista i imperialista mundial garanteixen una resposta adequada a aquesta crisi humanitària que està afectant milions de persones.

Aquest mes s'ha fet públic que l'epidèmia del coronavirus va començar a la ciutat de Wuhan el desembre, però les autoritats del Govern xinès no la van reconèixer fins el gener. La ciutat de Wuhan té 11 milions d'habitants i és la capital de la província de Hubei. Allà s'està produint la quarantena més important de la història, tenint en compte que a Hubei hi ha 56 milions d'habitants.

Fins avui l'epidèmia no s'ha aturat i ja ha superat els 1.400 morts a la Xina, segons les xifres oficials del règim. La mitjana de 100 morts per dia fins el dimarts 11 de febrer es va convertir en 242 víctimes mortals el dimecres 12 de febrer. A dia d'avui, les autoritats ja parlen de més de 64.000 afectats. Encara no hi ha una vacuna. Amb l'epicentre a la Xina, el virus s'ha estès per Àsia i per alguns països d'Europa.

La gravetat de l'epidèmia -tot i que en números pugui semblar encara baixa-, és tal que ja ha superat a la Xina les morts de l'epidèmia del SARS (2003). Pot semblar una simplicitat dir que aquesta epidèmia és culpa del capitalisme xinès, però el fet és que, el capitalisme, per la misèria creixent que desenvolupa, crea les condicions per al sorgiment d'aquestes noves epidèmies i pel seu agreujament.

Les causes del sorgiment i el desenvolupament a la Xina d'aquesta mena de malalties, com va ser en el seu moment el SARS, la grip aviària, i ara el coronavirus, cal buscar-les en la crisi social que augmenta dia a dia en aquest país des del seu retorn al capitalisme.

Per dades que s'han anat coneixent sobre els possibles orígens del coronavirus, es pot sospitar que ha sorgit en els populosos mercats públics de Wuhan, on es venen animals vius: des de pollastres i porcs fins a altres ocells i rèptils, que en molts casos són morts en el moment de la compra. També es comercialitzen guineus, ratapinyades i serps. Es creu que alguns d'aquests animals van poder transmetre el virus. Des del Govern xinès han volgut justificar aquestes pràctiques, totalment insalubres i que estan prohibides en moltes parts del món, com una

qüestió «cultural» ancestral. En realitat, però, aquest tipus de mercats són fruit de la misèria i la desigualtat dels pobles, i es donen tant a la Xina com a altres parts del món. Es tracta d'una tradició que ve de les misèries i les fams que genera l'explotació capitalista.

El sorgiment i l'agreujament d'aquesta epidèmia mostren la veritable cara de la Xina capitalista

actual, que l'imperialisme i els mitjans de premsa burgesos elogiaven com un exemple de «modernitat» del capitalisme. Per la seva part la majoria de l'esquerra i del centreesquerra mundials, entre ells el chavisme, el lulisme o el castrisme, l'elogien i la reivindiquen com un exemple d'un suposat «socialisme de mercat del segle XXI». En realitat, però, s'estan mostrant les contradiccions que viu la Xina capitalista actual i les seves tremendes desigualtats socials, amb uns 400 milions de rics i de classes mitjana-alta, enfront de més de 1.000 milions de treballadors, dones i pagesos que viuen explotats, en condicions d'amuntegament i de misèria.

També l'epidèmia del coronavirus es dona en el marc del deteriorament del sistema de salut xinès per les privatitzacions que s'han anat fent amb la restauració de finals dels anys vuitanta i noranta del segle

passat. Amb la revolució de 1949 el sistema va esdevenir estatal i gratuït. Des de la restauració capitalista, el 45% de la població urbana del país i el 80% de la població xinesa total no té cap mena d'assegurança mèdica, tal i com ha admès el viceministre de Salut Gao Qiang (Andrés Oppenheimer, Contes Xinesos, pàgina 61, Editorial Sud-americana. 2005).

col·legues alertant la gravetat i els perills que s'estaven desenvolupant. El 30 de desembre la primera alerta no va ser tinguda en compte. Pitjor encara, dies després de començar a conèixer-se el primer advertiment, funcionaris de l'oficina de seguretat pública (polícies) es van presentar a casa seva per advertir-lo que estava «cometent una falta greu». El van obligar a signar

Existeix una lluita entre els diferents països capitalistes -i en particular de les multinacionals de productes farmacèutics i laboratoris privats-, per ser els primers a descobrir una vacuna pel seu compte, tenir una patent i aconseguir més guanys amb la venda d'aquest producte. Per exemple, el gegant farmacèutic britànic Glaxo Smith Kline (GSK) ja ha començat a elaborar un projecte. La carrera és veloç i el primer s'emportarà la «grossa» (Clarín, l'Argentina, 5/02/20).

S'ha arribat a un punt en aquesta degradant lluita en què el mateix director de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), l'etiòp Tedros Adhanom Ghebreyesus, va acusar «alguns països rics d'estar endarrerint la transmissió d'informació per compartir sobre casos de coronavirus», reclamant major solidaritat internacional per a combatre l'epidèmia a la Xina (ídem, 5/02/20). L'OMS ha estimat que, com a mínim, no es podrà obtenir una vacuna fins d'aquí un any i mig.

El Govern xinès i els mitjans han volgut mostrar «certa eficàcia», difonent que es va instal·lar un hospital en deu dies quan només es va tractar d'una improvisació desesperada buscant contrarestar el deteriorament de la salut pública que, clandestinament, s'està denunciant a la Xina.

una nota on l'acusaven de fer «comentaris falsos» i de «pertorbar severament l'ordre social» (Clarín, l'Argentina 7/02/20). Lamentablement el metge ja s'havia contagiats del virus i va acabar morint a mitjans del mes de gener, la qual cosa va provocar un impacte molt important. Avui és considerat un heroi nacional pel poble xinès a mesura que es va coneixent la seva lluita.

Més enllà de l'abast de l'epidèmia, que tan de bo sigui el menor possible, hi haurà un agreujament de l'actual crisi econòmica capitalista. La gegantesca Xina està semi-paralitzada. Es veurà afectat el comerç mundial i hi haurà una nova caiguda de la producció. Les multinacionals voldran fer pagar aquest cost als pobles del món. Els pobles han d'estar preparats per continuar enfrontant-los.

Mor pel virus el metge que va alertar i va ser censurat

La gravetat de l'epidèmia del coronavirus es posa en evidència, a més, per la repressió i la censura de la dictadura del PCX. Per això les dades de defuncions i infectats són altament dubtoses. L'única font d'informació és la mentidera dictadura xinesa. Però cada vegada més estan transcendint denúncies i protestes via les xarxes socials.

La dictadura, en negar el seu avís, probablement va aprofundir l'agreujament de l'epidèmia. Tal ha estat la repercussió d'aquests fets que el Govern central va haver de destituir la cúpula del Partit Comunista de la província de Hubei i de la ciutat de Wuha per tractar de contenir l'odi popular.

Més enllà de l'abast de l'epidèmia, que tan de bo sigui el menor possible, hi haurà un agreujament de l'actual crisi econòmica capitalista. Les grans empreses voldran fer pagar el cost de la caiguda de la producció als pobles del món. Seran aquests pobles que caldrà que estiguin preparats per continuar enfrontant-les.

El punt més àlgid -que ha desfermar el creixement de les protestes del poble xinès-, és el cas de censura i repressió al metge oftalmòleg Li Wenliang. El desembre aquest metge de 34 anys, que treballava a l'hospital de Wuhan, va ser el primer en advertir la presència i agressivitat del virus i va començar a enviar missatges als seus

El coronavirus i la negligència capitalista global

No només és denunciablable l'actuació de la dictadura xinesa. Aquesta política forma part de la negligència del sistema capitalista imperialista mundial, que dificulta tota forma de resposta perquè s'eviti l'extensió de l'epidèmia i les pèrdues de vides al món.

14 de febrer 2020

Miguel Sorans
Membre de la direcció
d'Izquierda Socialista (Argentina) i
de la Unitat Internacional dels
T treballadors i Treballadores (UIT-QI).

<http://www.uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/noticias-internacionales/2467-china-coronavirus-y-dictadura>

Des de la plaça Tahir de Bagdad

Des del 1 d'octubre de 2019 l'Iraq viu una revolta protagonitzada per la joventut precària i a l'atur que qüestiona el sistema polític de país, heretat de l'ocupació nord-americana de 2003. En aquests cinc mesos hi ha hagut ocupacions de places i manifestacions a la capital, Bagdad, i en nou províncies de sud, de majoria xiïta, contra el govern sectari dominat per partits xiïtes i recolzat per l'Iran de la retirada de la majoria de tropes nord-americanes que va ordenar Obama. Un sistema que només ha causat patiment i misèria entre les classes populars iraquianes.

Els manifestants reclamen llocs de treball, serveis bàsics i que s'acabi la corrupció endèmica del règim, que fa que els enormes recursos petrolers de país quedin en mans de multinacionals i d'una elit que els utilitza per alimentar les seves xarxes clientelars. Les mobilitzacions reclamen la fi el règim, rebutgen la tutela sobre el país tant de l'Iran com dels Estats Units i exigeixen canvis en la llei electoral per a la celebració d'unes eleccions amb garanties. Són demandes senzilles tenint en compte l'empobriment massiu de la majoria de la població, més encara en un país amb riquíssims recursos energètics. I el moviment és tan massiu i persistent que ha forçat la dimissió del primer ministre iraquí, Adil Abdul-Mahdi que va trigar setmanes a ser substituït per l'empresari Mohamed Alawui, que havia estat ministre en governs anteriors i que també és rebutjat pels manifestants. No volen un canvi de cares, volen un canvi de règim.

La resposta de l'estat ha estat una repressió ferotge: hi ha més de 550 morts, la majoria per munició real i pots de gas lacrimogen disparats directament al cap per la

policia o milícies armades, i uns 25.000 ferits.

Les mobilitzacions van començar l'1 d'octubre responent a una crida d'un grup d'activistes a través de les xarxes socials. La protesta es va convocar un dimarts per diferenciar-se de les manifestacions dels divendres, dia festiu en els països musulmans, convocades pel clergue Muqtada a l'Sadr, que va guanyar popularitat per la seva defensa dels pobres i el seu combat contra l'ocupació nord-americana. En les primeres hores pocs van acudir a la plaça Tahir de Bagdad, i entre ells hi havia els membres de la tribu el popular excomandant de les forces antiterroristes, el general Abdul-Wahab al Saadi, que acabava de ser cessat pel govern. Però al migdia van començar a arribar desenes de milers de joves dels

l'exèrcit iraquí davant l'expansió del Daesh [acrònim en àrab d'Estat Islàmic] i que el general iranià Qassem Souleimani va posar sota l'òrbita de Teheran, van donar suport a la policia en la repressió indiscriminada de les protestes, amb esquadrans de la mort que mataven a sang freda cada dia desenes de manifestants. El govern va tallar internet i va imposar el toc de queda en diverses ciutats. Els manifestants van haver d'abandonar la plaça i traslladar les mobilitzacions als barris populars, on van aixecar barricades i van cremar pneumàtics per defensar-se. Les milícies van controlar la plaça i fins i tot van anar a matar activistes a casa seva.

Però lluny d'intimidat als manifestants, la repressió va inflamar encara més les protestes. En

barris populars denunciant la misèria. La policia va respondre amb gasos lacrimògens, canons d'aigua i després foc real. Davant la brutal repressió, el mateix dia van sorgir protestes a les principals ciutats de sud: Nasiriyah, Misan, Diwaniyah, Babel, Karbala, i Najaf.

Les milícies xiïtes, organitzades després de la desbandada de

diverses poblacions les seus dels partits del govern van ser incendiades i van atacar els consolats iranians. El 25 d'octubre el moviment va ressorgir reivindicant a les víctimes i exigint la caiguda de sistema i aquest cop es va dirigir als ponts sobre el Tigris que condueixen a la Zona Verda, on hi ha les ambaixades i els edificis governamentals, fortament

protegits. Els van bloquejar el pas la policia i l'exèrcit amb granades de gasos lacrimògens «trenca cranis», deu vegades més pesades que les usades en el control de manifestacions, segons va denunciar Amnistia Internacional. Les imatges de joves amb aquests projectils fumejants clavats al cap, abatuts als carrers, eren esfereïdores.

Mar de fons

Després de la invasió de 2003, Estats Units va imposar un règim basat en el repartiment sectari de poder entre grups ètnics i religiosos. Cada un competeix pels recursos, sobretot el petroli, i construeix les seves pròpies xarxes clientelars. Un règim corrupte que ha beneficiat les elits i ha enfonsat a la majoria a la misèria: només guanyen contractes públics els que estan ben connectats amb els partits de govern, la corrupció és sistemàtica, cada grup saqueja els recursos públics per muntar els seus negocis a tots els sectors, des de l'agricultura fins a l'educació priva-

da. Malgrat les grans privatitzacions de l'última dècada, l'estat continua sent el primer ocupador però a la pràctica les empreses públiques treballen per interessos privats. Quatre dels onze milions de treballadors té ocupacions informals i precàries i només un 1% treballa en el sector del petroli.

Després de la guerra amb Iran dels 80, l'embargament imposat pels Estats Units des dels anys 90, la primera Guerra de Golf de 1991, les sancions i la invasió de 2003 ordenada pel trio de les Açores (Georges Bush, Tony Blair i José Maria Aznar) les infraestructures del país, com l'abastament d'aigua o electricitat estan destrossades, per no parlar de el sistema sanitari o educatiu. No hi ha futur per als joves: el Fons Monetari Internacional calcula que l'atur juvenil al menys duplica la xifra oficial de el 20%. Els estudiants universitaris portaven mesos mobilitzant-se contra la desocupació abans de l'aixecament d'octubre. Els joves aturats i precaris han estat el principal component de les protestes de 2011, 2018 i ara.

Tot i la repressió, la joventut treballadora i els estudiants van aconseguir tornar a les places. Només els que ho han viscut saben l'abast de la força i la creativitat popular que han sorgit en els últims mesos: conductors de tuk-tuks (motocicletes amb cabines per transportar gent) s'han dedicat a evacuar els ferits als hospitals des de les tendes d'equips de metges voluntaris de les places, sindicats i partits s'han erigit també les seves botigues en suport a el moviment, els que no poden estar a la mobilització porten aigua i menjar als manifestants, es reparteixen cascos i màscares, s'organitzen xerrades i tallers. Gairebé tots els sindicats s'han solidaritzat amb el moviment, tot i que no hi ha hagutagues.

Un dels moments més complicats va ser l'assassinat per Estats Units de Suleimani, a principis de gener, que les milícies pro-iranians van tractar d'utilitzar per fer callar la denúncia contra el règim i el seu aliat iranià. No obstant això les protestes van seguir, contra els Estats Units i contra Iran.

La pancarta diu: "Compte amb la ira de les dones iraquianes". AHMAD AL-RUBAYE (AFP). Bagdad 13/02/2020, El País Internacional.

Allawi va ser nomenat primer ministre l'1 de febrer i té el suport de Sadr, que va girar políticament i va deixar de donar suport a el moviment per ordenar als seus seguidors que es retiessin de les places: alguns fins i tot van participar en la repressió. Vom ha passat al Líban amb Hezbollah, el caràcter burgès i reaccionari d'aquestes organitzacions que en el seu moment es van enfrontar a l'imperialisme, i poden tornar-ho a fer, surt a la llum quan s'enfronten a un moviment popular que reclama la fi d'un règim de què participen obertament. Sadr tracta ara, d'acord amb l'Iran, d'acabar amb les mobilitzacions i aconseguir un acord dels partits xiïtes, sunnites i kurds per apuntalar el nou primer ministre, rebutjat pel carrer.

Però el moviment sembla disposat a enfrontar a qui l'ha traït: el 13 de febrer desenes de milers de dones van sortir al carrer a Bagdad, Nasiriya i Bàssora en resposta a l'exigència de Sadr que s'acabessin les manifestacions mixtes i per reivindicar el paper de la dona en la revolució iraquiana.

Cristina Mas

Xile: els secrets de la revolta

Les Assemblees autònomes

Entrevista a Reinier Rios, membre de l'assemblea del barri de Yungay i militant del MST.

Hem estat presents a l'assemblea i hi ha avidesa en el debat.

Com van néixer les assemblees?

Sorgeixen a propòsit de l'estat d'emergència que imposa Piñera amb la sortida dels militars al carrer. Primer com una forma d'autodefensa, però immediatament assumeixen funcions de coordinació de la protesta als barris. Apareixen també pel descontentament popular contra les burocràcies sindicals, estudiantils i polítiques dels partits tradicionals. Són el fruit més genuí d'aquesta mobilització. Abans no havien sorgit organitzacions autònomes de lluita enfrontades a les polítiques dels partits tradicionals.

¿Com funcionen les assemblees?

Les assemblees tenen un funcionament horitzontal amb democràcia participativa. Qualsevol veí o veïna del barri pot participar amb vot i per majoria es decideix el que es farà. També es funciona així respecte de les polèmiques nacionals, com la posició davant les lleis repressives.

Hi ha propostes de coordinació? Hi ha al voltant de 150 assemblees autònomes, de barri, comuna, o ciutats petites. ...

De moment s'han aconseguit coordinacions regionals. Hi ha una disputa amb el Front Ampli i el PCC perquè no volen que es produeixi una coordinació nacional, perquè superaria la MUS. En aquest punt també hi ha una resistència de sectors territorialistes -amb corrents polítiques anarquistes o zapatistes- que argumenten que les lluites es construeixen en els territoris i

exclouen coordinacions nacionals perquè podrien prendre decisions per sobre de les assemblees.

Nosaltres estem per la coordinació nacional per tres coses: en primer lloc, perquè seria un avenç en la coordinació de les lluites, per poder continuar en un pla de lluita nacional; en segon lloc, perquè permetria la construcció d'un full de reivindicacions únic nacional dels i les que lluiten. Molt probablement la primera exigència seria *Fora Piñera* i tant el FA com el PCC a la MUS mai han aixecat aquesta demanda; i finalment, perquè en els moments de major crisi les assemblees van arribar a funcionar com a embrions de doble poder. Si s'enforteix aquesta construcció nacional és probable que es multipliquin a tot el territori noves assemblees i reforcin aquesta característica de doble poder.

Quina relació mantenen amb altres organismes com moviments, partits, sindicats...?

Les assemblees són autònomes. No funcionen sota el mandat de cap altra organització, però es permet que a les assemblees hi hagi militants de partits o sindicats, però hi participen com a persones, no com a organitzacions.

Xile

Torna amb força la rebel·lió contra Piñera

Durant el mes de gener i més tard a l'inici de l'estiu s'obrí una conjuntura de baixada en les mobilitzacions. És lògic que pesi el desgast i el moment de vacances. Però la protesta no ha cessat.

A la Plaça Itàlia les protestes es comencen a reprendre els

divendres, amb la presència de 30 a 50.000 persones. L'última setmana de gener va ser assassinat Jorge Mora, un seguidor de futbol atropellat intencionalment per un vehicle dels Carabiners a Temuco, a la final de futbol entre Colo Colo i Universitat de Xile. Per això, seguidors d'aquests equips es van manifestar units a la Plaça Itàlia de Santiago per a alçar la seva veu contra el govern. Milers de joves indignats van atacar comissaries exigint justícia.

Els fets de l'última setmana mostren que la protesta continua viva i que es manté a les ciutats i regions repudiant la repressió i al govern de Piñera. Les assemblees de barri i territorials se segueixen reunint. A mitjans de gener, per exemple, va haver-hi una trobada amb representants de 120 assemblees.

Enquestes recents indiquen que totes les institucions del govern, del règim patronal o religioses són repudiades per la majoria. Entre elles, l'Església Catòlica només té suport del 14%, les evangèliques del 17%, els carabiners el 17%, la TV el 8%, les Forces Armades el 24%, les empreses privades el 7%... I la grossa se l'emporta el president Piñera que té només una acceptació del 6% de la població. Ha de ser avui el govern amb menys suport al món. No obstant això, els partits patronals i reformistes d'esquerra (PC i Front Ampli), amb representació parlamentària, li han permès continuar governant i que no caigui com exigeixen les mobilitzacions. Busquen desviar o congelar la mobilització, fins i tot amb la crida a un referèndum (26 d'abril) per una reforma constitucional condicionada. **Però el poble als carrers exigeix que Piñera marxi ja!**

5 de febrer de 2020

Miguel Lamas

<http://www.uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/noticias-internacionales/2463-2020-02-05-15-47-35>
<https://www.facebook.com/mst.chile/>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
 facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

